

ÖZER KABAŞ'LA KONUŞMA...

SANAT ÇEVRESİ

S.Ç.— Özer Kabaş 10 Mart'ta Maçka Sanat Galerisinde açacağınız serginin niteliğiyle ilgili bazı açıklamalar yaparmısınız?

Ö.K.— Bu sergi de 1976 da başlamış olan "İnsan ve Deniz Mekanı" ile ilgili çalışmalarımın bir devamı. Doğa içinde insan (buna kent doğasını da ekliyoruz) profesyonel ressamın problemlerini zorlaştırıyor. Ama problemler zorlaştıkça insan aşma yapabiliyor. Ayrıca deniz, insan emeğinin çok ayrı ilişkiler dizisinde yoğunlaştığı ve ağırlaştığı bir alandır ve asırlar boyu insanın "özgürlük" simgesi olmuştur. Bu konu, resim sanatının diğer sanat dallarına oranla kıskançlıkla kendine ayırdığı bir alandır. Yale Univ. Resim bölümünü bitirdiğim 1962 yılından 1976 yılına kadar yine figür yaptım. Bu resimler eleştirel bir bakış açısını ele alan figürlerdi... Gravürlere de yansıdı. Ülkemizde doğa ve kültürün yolladığı işaretler çok renkli ve sanatsal. Bu verilere direnmek gibi üstün bir güce sahip olmak istemiyorum.

S.Ç.— Bu yaptığınız resimleri üslup açısından nasıl bir yere oturtabilirsiniz?

Ö.K.— Bunu ben yapamam. Kronoljik ve tek boyutlu resim üslupları tarihi çok aldatıcıdır. Askeri bir nizam içinde ard arda sıralanmış akınların içinde kendine bir yer arama telaşına düşmek, tam bulurken süratle eskimeye başlamak ve bir elinle resim yaparken öbür elinle kendi sanat tarihini yazmaya çalışmak rastlanan bir çabadır. Oysa bu değerlendirmeyi yurt içi ve yurt dışındaki nesnel uzman kadrolar yapasa çok daha iyi olur.

Tasarım, yaratıcılık, özgünlük ve gerçek çağdaşlık cabası çok boyutlu, zor ve eşzamanlı bir ol-

gudur. Sanatın temel görevlerinden biri olan insanla olan mesafe ve ilişkisi de unutulmamalıdır. O açıdan benim resimlerimin değerlendirilmesini zaman içinde nesnel kuruluşlara bırakırken kendi yaptıklarım çok genel bilimsel ve sanatsal gelişmelerin ışığında yine çok genel bir ana başlığın altında yeniden canlanan kaçınılmaz olan yeni doğalcılığın ve yeni romantizmin içinde biryerlerde yerini alıyor gibi.. Kimbilir. Uzaktan bakamıyorum. Kendi içtenliğimle de devamlı hesaplaşıyorum. Çünkü bugünlerde bir sanatçının ana çekirdeğini parçalamaya yönelik etkiler çok kuvvetli.

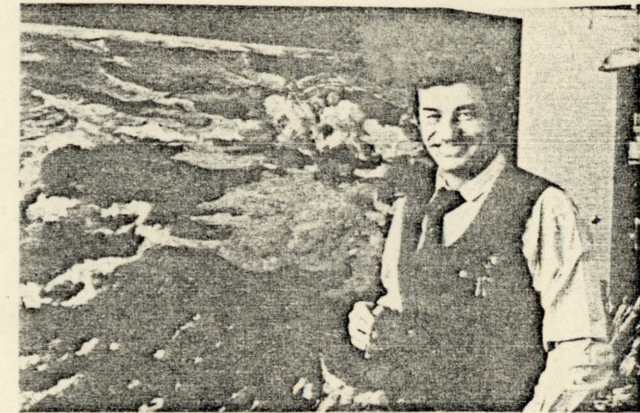
S.Ç.— Peki, figür resminin tutkunlarından olarak çağdaş sanat içindeki yeri hakkında birşeyler söyleyebilirmisiniz?

Ö.K.— Genel birşeyler söylemek çok yer tutar, ama iyi bildiğim bir döneme ışık tutayım. 1957 yılında renk ustası ve hocası **Josef Albers**'in başında olduğu 'Yale Design School' Resim bölümüne girdim, beş yıl okuyup mezun oldum. 1950 lerin sonu hareketli -Soyut (Actionpainting, Abstract Expressionism, ...vb) resmin yorgun ve kapanma döne-

miydi. Böylesi dönemler bir akımın iyice akademikleşmesi dönemidir. Kuralları ustalar kırmış işin amatörlüğü ve gösterişi yeni-yetme soytanlara kalmıştı. Bir yılın sanat okulunda De Kooning'in beşinci kopyası yüzlerce resim yapılıyordu. Yazın Cape-Cod diye bir sayfiye yerinde hem garsonluk yapıp para kazanıyor hem de birkaç arkadaş resim yapıyorduk. Çok iyi hatırlıyorum orada bazı yaz amatör okulları vardı. Gittik bir göz attık. Bankerler, emlakçılar hanımları ve yazlığa gelmiş kişiler kutu boyaları delmiş Jackson Pollock yöntemiyle resim yapmayı öğreniyorlardı. Bazıları ayakkabılarını çıkarmış ayakla müdahale de yapıyorlardı. Soyut-Expresyonizm bir toplum terapisi haline gelmişti ve biraz da ayağa düşmüştü. Böylesi bir dönemde **Jasper Johns** ve **Rauschenberg**'in işleri Pop-Art için ferahlatıcı bir öncülük görevi yaptı. Yeni arayışlar dönemiydi. Bu yüzden bazı öğrenci arkadaşlarla tavizsiz figür resmine yöneldik. Çünkü ortam yozlaşmıştı.

S.Ç.— Hocanız **Josef Albers** için neler söyleyebilirsiniz?

Ö.K.— Naziler ünlü Bauhaus okulunu kapattıktan sonra Ame-



Ressam ÖZER KABAŞ

SANAT 101 ÇEVRESİ

MART 1987
1000 TL. (KDV DAHİL)

RESİM. HEYKEL. DEKORATİF SANATLAR. MİMARLIK. TİYATRO. SINEMA. TV. FOTOGRAF. SANAT OLAYI.